

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת פינחס

כ"א תמוז תשע"ג - אבות פ"א

גליון תרנ"ב

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	7:29	8:34	9:04
ירושלים	7:13	8:31	9:06
בארא פארק	8:15	=	9:43

און די הייליגע זיסע סדרה שטייט - פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שהוא היה הקנאי האמיתי, וללמדנו בא שאם רוצים לזכות לקדושה וטהרה, העצה וההקדמה לזה היא נאר מסירות נפש בפועל ממש, שזה מה שעשה ד'הייליגע זיסע פנחס בן אלעזר, כי שלעכטס אויף שלעכטע גויים הוא היה מוקף בשבט שמעון, ואין לנו שום השגה בהם ובדור המדבר הדור

דעה, וכל מה שכי בתורה מיט דעם אלעם נקראים דור דעה, והמדינים ומואב עשו והכשילו גם בעבודה זרה רח"ל וכן בקדושה וטהרה און זיי האבן פארפירט רח"ל און יראת שמים, ופנחס בן אלעזר רצה לשבר את זה ולהחדיד קדושה וטהרה בישראל הקדושים, לכן עשה את מעשה קנאותו במסירות נפש, ויש לנו ללמוד מוסר בפשטות להיות בקדושה וטהרה, ופנחס ביחידות לבדו נכנס עד שבט שמעון שהיה יכול חלילה ליהרג ברגע כמימרא, ששהוא נכנס לתוך שבט שלם שעלולים לקרעו לגזרים אך הוא מסר נפשו מאוד למען כבודו ית"ש.

ולכן כשמסר נפשו או כשיהודי מוסר נפשו למען השכינה איז הוא מקבל סיעתא דשמיא ושמירה עליונה משמיא, והיו לו ניסים גדולים מאוד שעבר לפני מעשה הקנאות ואחר הקנאות, ממיילא פעל אלעם גוט והצלחה ופעל קדושה וטהרה.

ומזה נהייתה אעוולדיגע שמחה לפני הרבש"ע והיה השיב את חמתי שכביכול השי"ת היה משמח עצמו, והוא גרם שמחה גדולה לבוכ"ע שהרבש"ע גילה שוב אהבתו לבניו ישראל,

כמו שאוה"ח הקי מדייק שאפי"ר רח"ל שהיה כאן ענין של חימה נוראה שיצאה מהבורא ית"ש אבל פנחס כסוך מעשיו הגדולים גרם שיצאה והלכה לה החימה וחזר אהבה להשי"ת,

ומהכל צריכים אנו ללמוד א מוסר בפשטות, שאם אותו קדוש כפנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן עשה כזה מסי"נ ויר"ש גדולה מאוד, כך גם אנו צריכים להתחזק און מער זיך אנשטרענגען ולהתחזק ביר"ש ושמירת עיניים ובכל העניינים ובכל המובנים. ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועל כל ישראל, וכל זה צריך ללמדנו ההתעוררות צו שטייגן בכל עבודת התומ"צ.

סאיז דא א ווארט פון דעם הייליגע קוצקער רבי שכי קדושים תהיו- ודמיהם במ, שאם רוצים לזכות לקדושה וטהרה ולקדושים תהיו, אז ודמיהם במ צריכים לילך במסירות נפש בדמו ממש...

ויש לחפש ולילך יותר אחר קדושה וטהרה ויותר מסי"נ, לכן אמור הנני נתן לו את בריתי שלום, רש"י מביא מאמרים שונים, ואי פשטים עא"ס מה הענין של שלום שדווקא אותו פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן הוא הקנאי האמיתי והוא גרם לשלום האמיתי, לא כמו אלו הצבועים והמשכילים בצביעותם ובדבריהם הצבועונים שאומרים שיש להקל קצת בתורה"ק ולא לשמור כראוי את מצוות התורה רח"ל, וחז"ל אסור לשמוע להם לעולם, כי הם בדבריהם הרעים גורמים המחלוקת,

אבל הקנאים האמיתיים הם דווקא ורק הם גורמים שתיעצר המגיפה והם גורמים לשלום האמיתי בין ישראל לאביהם ובין ישראל לחבירו, ודרך קנאותו האמיתית של פנחס גרם ופעל שיהיה השיב את חמתי ולשלום האמיתי, וזאת היא הדרך הנכונה, אבל יש ליהדר מאוד שיהיו כל מעשיו לשם שמים, כמו שהאוה"ח הקי מדבר שום שפנחס הצדיק היה כל מעשיו כולם רק לשם שמים ללא שום פניה ונגיעה עצמית ח"ו...

שידוע שאמר פנחס למשה רבינו מקובלני ממך שהבועל ארמית קנאים פוגעין בו, השיבו משה רבינו קריינא דאגרתא ליהויו איהו

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פניני קודש על השמחה העצומה שגרם פינחס להקב"ה בקנאותו

פרוונקא, ולכא' למה משה רבינו די גרעסטע קודש קדשים און די גרויסער קדוש עליון הקנאי האמיתי לא עשה את מעשה פנחס בעצמו להרבות קידוש שם שמים ברבים,

אלא שהם רח"ל ביזו את משה רבינו והתנפלו עליו והביאו אליו את המדינית רח"ל שלעכטס אויף די

אלע שלעכטע גויים, ואלו השלעכטע גויים הביאוהו רח"ל למרע"ה ואמרו לו משה זו אסורה או מותרת, אמר אסורה, אמרו לו אם זו אסורה למה לך מותר היה ליקח, והחלו לבזותו במעשיהם ובטענותיהם,

ממילא משה רבינו שהיה קדוש עליון, ואלו הרשעים שביזוהו כך, לכן פחד וחשש מאוד ואין לנו שום השגה בו ובכל הנביאים וצדיקי אמת, לכן משה רבינו משה אמת ותורתו אמת חשש מאוד שלא יפול חלילה לכדי נגיעה שהיה הוא אמת ותורתו אמת קדוש וטהור, וחשש מחשש זה, וביקש מפנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן שלא היה אצלו חשש זה והיה כולו לשם שמים וכולו מסי"נ שיכנס בכל כוחו לבטל זה הקליפה, והוא נכנס בסוך זה ללא פחד, כמאמר האוה"ח הקי אומר שדבר שהוא סילו אמת וכולו יר"ש הוא החשיבות הגדולה ביותר והשמחה ונחת רוח לפני הבוכ"ע, ומהכל יש ללמוד שיהיו כל מעשיו בכל ענין לשם שמים ואו מצליחים בכל העניינים ובכל המובנים ברו"ג און מפיילט אלעם גוט.

בתורה אי' לאחר שכתוב צרור את המדינים, כי פסוק (כו, א) ויהי אחרי המגיפה שהיא הפסק ואח"כ כתיב, ויאמר ה' אל משה, שאו את ראש בני ישראל, ולכא' למה הפסיק באמצע ע"י הפ' ויהי אחרי המגיפה ולא המשיך מיד ויאמר ה', ויש לפרש שזה הולך יחד שויה אחרי המגיפה היו צריכים לספור שהכל הוא חז"ל ומדרשים וכפירש"י משל לרועה שנכנסו זאבים לתוך עדרו והרגו בהן, והוא מונה אותן לידע מנין הנותרות, משמע שהמספר יש לו שייכות עם המגיפה, ולכן לאחר שעברו כאלה צרות נוראות לכן ה' שהוא כולו אהבת חיים עד אין סוף, ציה ששוב יספרו את ישראל שוב, וא"כ למה יש הפסק,

אלא י"ל שאין זה כבוד למעלה שהרבש"ע שהוא כולו מלא רחמים וכולו טוב, כדאי אצל המצריים שאמר מעשי ידי טובעים ביים, ויש את צער השכינה שאין לנו שום השגה, לכן לאחר המגיפה לא יכולים לכתוב מיד את דיבור ה', כי הבוכ"ע ית"ש כולו רחמים, ממיילא לא יכולים להעמיד המילה המגיפה ולידו את דברי ה' כי הוא כולו טוב ורחמים, לכן לאחר תיבת המגיפה יש הפסק בדיבורי ה', ואין יכולים לכתוב את דיבורי ה' מיד,

לכן ההפסק ואח"כ נאמר דיבורי ה' ועל הכל השם הוי"ה שמרומז על מידת רחמים, שאין לרבש"ע שום שייכות עם צרות וממנו לא תצא הרעות כי הוא כולו טוב, און בלויז המלך הטוב והמיטיב לכל, כי תענוגו ורצונו הוא אז די אידן זאלן האבן אלעם גוט כביכול.

אצל בנות צלפחד חזינו בפסוק (כו, א) ויקרב משה את משפטן, כתיב אותן רבתי ולכא' מה הפשט בזה אלא שבתורה אי' פשעא"ס, וי"ל שרש"י כי שהם היו צדיקים וזכו המשך בעמ' ב'

דברי תורה

ממורינו הגה"צ המשפיע אב"ד דקהילתנו שליט"א

כל רודפיה השיגוה בין המצרים (איכה א, ג).
כתב בסה"ק עבודת ישראל (פ' מטע"ו) וז"ל, וכבר הקדים לנו אדמו"ר ז"ל הנ"ל (המגיד ממעוריש זיע"א) רמז בפסוק כל רודפיה השיגוה בין המצרים, דהיינו כל מי שרודף להמליך את הבורא ויכול להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המצרים, למשל כי כשהשר יושב בביתו או אימתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש יכול לבוא פנימה, משא"כ אם השר עובר בשוקים וברחובות חוץ לפלטרין שלו אז הוא קרוב לכל קוראיו ויזוין שועת כל הקוראים בשמו, וכן הנמשל לדעת כי בזמן הזה כי כצפור נודדת מקנה וגו' (משלי כו, ח), לכן הרשות נתונה לכל אדם להתקרב אל מלכו של עולם והוא עונה אליהם, עכ"ל. וע"ע בעבודת ישראל אבות (פ"ב מ"ד).

אולי י"ל בעוה"ת בביאור הענין, כי הנה באמת יש להתבונן בענין אבילות וצער על חורבן בית מקדשינו, שבאמת הלא מאז חורבן ביהמ"ק כל השנים והימים והלילות שיום, כי כל דור שלא נבנה בימיו כאילו נחרב בימיו (עי' ירושלמי יומא פ"א ה"א) וכל יום העובר עלינו בחסרון בית מקדשינו הלא הכאב והצער גדול, והביהמ"ק חסר לנו בימי אדר כבימי תמוז ואב, וא"כ מה טעם שעשו את הימים האלו של בין המצרים למים מיוחדים של צער וענין אבילות יותר משאר ימות השנה, ולא דמי למי שהיה לו איהו ענין של יגון וצער שבהגיע יום ההוא עולה בלבו הצער מהדש ונוכר בדבר ומתאבל ומצטער עליו, כי זה מדובר על מי שעבר בעצמו את הדבר הקשה שהיה לו, ובהגיע היום ההוא עולה לו מהדש כאילו היום אירע המקרה שנצטער בה, אך לענין חורבן ביהמ"ק הלא דורינו זה לא היה שם בעת החורבן, אלא אנקתינו וצערנו היא על החסרון שאין לנו את ביהמ"ק, וא"כ מה טעם יש בדבר להתאבל רק בימים מיוחדים אלו, וכעבור הימים האלו יוצאים מהאבילות והצער וחוזרים להתעסק בדברים של שמחה וכדו', וכי לאחר ימי בין המצרים כבר היתה לנו הישועה, ומה חילוק יש בין הימים, וכל ענין של אבילות בין המצרים ובי"ב הלא אין אלו זכר לחורבן בלבד, אלא המתבקש הוא שהאדם ירגיש ויחוש באמת בגודל צער החורבן, ויש לבכות ולהתאונן ולהויל דמעות כמים בימים אלו יותר ויותר על חורבן ביהמ"ק, ולכאורה מה הטעם בזה שדוקא בימים אלו עושים כן, ומה לי שבמים אלו אירע הדבר מ"מ הצער והיגון אינו שייך לימים אלו דוקא.

המשך בעמ' ב'

~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד סעודת מלוה מלכה

מעשה רב
לרגל הילולת הרה"ק רבי שלמה
מקארלין ז"ע

הכתבים שהושמדו והביאו לישועה גדולה

פינחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן, השיב את-חמתי מעל בני-ישראל, בקנאו את-קנאתי, בתוכם; ולא-כליתי את-בני-ישראל, בקנאתי מובא סיפור נורא, שבימי רבינו רבי שלמה קארלינער ז"ע, היה אברך אחד ושמו רבי מאיר שהיה עובד ה' למדן ותלמיד חכם, ואביו וחוטנו היו עשירים וגם למדנים מופלגים. והיה אברך זה הוגה גם בספרי הזוהר הקדוש ותורת הח"ן וכתבי האר"י הק', ונזכר לדעת מתוכם כי בכל דור ודור נוסע הקב"ה בשמות של צדיקים דעיילי בלא בר, ובכוחם להאיר את נשמות ונפשות בני ישראל. התאוה מאד האברך להתוודע לאותם צדיקים מופלאים ולהכירם, אולם אביו וחוטנו לא הסכימו לכך ולא אבו ליתן לו לצאת מן העיר. כך היה משך איזה זמן שהשתוקקותו גברה ביתר שאת ולא יכל עוד להתאפק לנוכח תבערת האש שבערה בליבו, עד שעשה מעשה וברח ביחבא מהבית בעירום ובחוסר כל ללא מלבושים כסף ומזון, ויצא לחפש לו צדיק אשר יורה לו דרך עבודת ה'.

כך התהלך מעיר לעיר, והרי אמרו רז"ל בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, ומן השמים כוננו את צעדיו לעבר מקום מושבו של רבינו הקדוש רבי שלמה קארלינער, כשנכנס אל הקודש פנימה והביט בצורתו הקדושה של רבינו, נתפעם מאד וקבע תיכף בלבו, כי הנה זה למצוא את אשר איוותה נפשו, והחליט בנפשו להישאר להסתופף בצל קדשו, ואכן נשאר לשהות אצל רבינו כמה שנים.

כאשר הגיעה השמועה לאביו וחוטנו שהצטרף האברך אל החסידים חרה להם מאד, והדבר היסב להם עגמו"ר רבה, וחוטנו פקד על בתו שתדרוש גט מבעלה, אך היא בידעה גודל צדקותו של בעלה לא אבתה לשמוע לאביה, כעס עליה אביה מאד והדירה הנאה מכל נכסיו, אך היא לא התייחסה לזאת, והתחילה לעבוד כמלאכת התפירה וכיבוס בגדים כדי לפרנס את ביתה. אביה וחוטנו היו אנשים מנוכדים והדבר גרם להם בזיון רב, והלכו ונשבעו שאף אם האשה תמות מרעב לא יפנו אליה ולא יעזרו לה.

ביום מן הימים חלתה האשה ושוב לכך היה בכוחו לעבוד לפרנסת ביתה, ובנסות לך חלו כמה ילדים בבית ולא היה בידה אמצעי מחיה ורפואה למחלתם, והמצב בבית היה כבי רע, עד שהגיעו מים עד נפש, וישבה וכתבה מכתב אל בעלה בחצר הקודש של רבינו רבי שלמה קארלינער, ובו תיארה את מצבה הנורא שהיא והילדים נחלו מאד, ומצב העניות מורקיע שחקים, עד שאין לה כדי פת לחם אפילו לסעודה אחת, וכך תיארה ושפכה את מר לבשה, ושלחה אליו את המכתב.

לכשרא האברך את המכתב נגעו הדברים מאד לליבו, ונזדעזע כולו, ונכנס תיכף עם המכתב אל רבינו ז"ע בכביעות גדולות, והראה את המכתב לרבינו. השיב לו רבינו שאין בידו להשיב לו תשובה, אלא זאת יעשה וישע להרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב שהתגורר אז עדיין בפניסק שהיה סמוכה לקארלין, ויראה לו את המכתב וישטח לפניו את צרת נפשו, והוא יורה עליו כדת מה לעשות.

בסע האברך ובה לפני הרה"ק מברדיטשוב ונכנס אליו עם המכתב וככה מאד. שקע הרה"ק במחשבותיו ואמר לו, רבך שלחך אלי מניין שתיירא היה שלא תשמע בקולו, והוא הרי רבך ומתירא שמת תיעש על כך, אבל אני אומר לך הדברים כחוויתך; ראשית לך תדע שאחד מהילדים נפטר כבר ל"ע מומחלתו, והילד השני הגיעתך עונש על שהגך מחזיק תחת ידך כתבים מאותו האיש ש"צ שר"י, ובה הניג מבטיחך - אמר הרה"ק מברדיטשוב - שבאם תבער את הכתבים מן העולם, יתנפא הילד המושך בעמ"ג'

שעמד באמצע כתר, והקדוש לא ראה מאומה, וכדו ילד קטן עמד אצלו ובראותו זאת נענע את מלבושו, וכאשר אך הקיצו מהדביקות, ירה בו הקוואק חיצו ונפל החץ ברגלו ונעשה רעש גדול, ואמר הרה"ק הנ"ל שבאם לא היו מקיצים אותו לא היה יכול לשלוט עליו הקוואק הרשע, מיד אח"כ רצו ליתן לו לשתות אך הוא בכאבו הנורא זעק מעמקי לבו הטהור איך אתם מועיזים להציע לי לשתות לפני עשיית הקידוש ולא רצה לשתות בשום אופן. ואמר הרה"ק ר' ירחמיאל משה מוונזניץ שהצדיקים אמרו על הקדוש רבי שלמה שהיה משיח בן יוסף, והקוואק שהרג אותו היה שמו ארמילוס ימ"ש."

נועה לשון של נעימות וגדלות שהיה להם חשיבות מיט א נעימות, וחגלה בחי' הג-לה שהי לה בחי' יו"ט מרוב צדקותה, ומלכה לשון של מלכה של גדלות, ותרצה לשון של נרצה שנרצה מעשיהם לפני הקב"ה.

זכות בנות צלפחד הצדקניות וזכות כל הצדיק וזכות אמת זאלן מגין זיין אויף אלע אויף אייביג,

עד שיהא דמעות נגרים מעיניו כמים, ולא ימצא מנוח לנפשו מרוב כיסופיו ונגעושים לבני המקדש, ועכשיו העת והזמן להרגיש הרגשה כנה ותמימה כי בלי ביהמ"ק אין לנו טעם בשום דבר מהבלי העוה"ז, ומה לנו מכל אשר יל לנו העיירות הבנויות על תילה בעת אשר עיר האלוקים מושפלת עד שאול תחתיה.

ולכן המשיל הדבר לשר היוצא מפלטרין שלו, המוונה בזה שעתה נתעורר בנו מהצער העליון על חורבן ביהמ"ק, ועכשיו כביכול יוצא מפלטרין שלו המוונה שעתה נתגלה לבני אדם מעין הצער של הבוב"ה שיש לו כל העת והזמן בשוה, אלא שעתה נתגלה לנו במעט מהצער ההוא, ועתה עת רצון להשתתף עם הצער של כביכול ב"ה וב"ה להרגיש אמיתת האבידה שנאבד מאתנו עבודת ביהמ"ק, וכתב באמרי פנה"ק (להרה"ק רבי פנה"ק מקורין זע"א, שבת ומועדים אות שני"ט) וז"ל, ב' הרב, במקום שד' יתברך שורה שם כל המלאכים והעולמות והממונים, לכן כשהאדם ג"כ במקום הזה הוא נשמר בשמירה מעולה, משא"כ בהיפך ח"ו נשאר בלא שמירה והוא מסוכן, ולכן ב"ב"ב כשיושבין על הארץ יכולים לפעול אצל הש"י מה שצריכים, כיון שהש"י שורה ג"כ בבחינה זו, עכ"ל.

מבואר בדבריו הק' כמ"ש כי בעת ההוא נתעורר על האדם הגלוי של צער השכינה כביכול השי"ת והאדם מגיע לדרגה של המקום הזה, ואז כשהאדם במצב של קירבת אלוקים יכול לפעול כל מה שצריך.

והנה מובא על מ"ש ולא ישיגוהו משיגי הגוף, הרמוז בזה שכל כמה שיש לאדם השגה בעיני הגוף נחסר עי"ז מהשגה בבורא כל עולמים ושניהם לא ידורו יחד תחת קורת גג אחד וקשה קם זה נופל, וכלשון האוה"ה הק' (פ' בהר כה, לו) כי כאשר הולך אחר רגונו ויטה גבול התאוה שבו למותרות בזה יחשיך אור הנפש כי כשהו קם זה נופל, כשמתרבה תאבון המורגש מתמעט תאבון הרוחני, המושך בעמ"ג'

זינצוי אש
ד"א ח מ"ב ק"ב מ"ק מרן אדמו"ר
רבינו הקה"ט ז"ע א'
ה'שלהבת אש'

להתענג מאור השבת ולישב עם הצדיקים בגן עדן כמו שישב בעולם הזה.

רבינו נרצה באמצע קדושת כתר במסירות נפש

סיפור מוזן ה'שלהבת אש' על הסתלקותו הנוראה של הרה"ק מקארלין: **בעיר** לאדמור נתן ראש צבא רוסיא לחיליו, רשות על ב' שעות, לעשות בעיר מה שברצונם, וזה היה בשבת קודש והתחילו להשתולל כו', וברחו כמעט כל בני העיר אל הביהמ"ד ששם היה מתפלל הקדוש ר' שלמה, והקדוש עמד אז בדביקות נפלאה ולא ראה ולא שמע מאומה, והלך מרצה חייל אחד אחורי החלון ומשך הקנה רובה שלו נגד הקדוש מקארלין,

שיחת קודש
המשך מעמ"ג א'

שבנות צלפחד רצו חלק ונחלה בישראל, ובדרך אגב בדרך רמו אפשר לפרש את שמותיהן של בנות צלפחד בדרך חשיבות מחלה אותיות מחילה שגרמו שיהיה מחילה להם ולכלל ישראל,

דברי תורה
המשך מעמ"ג א'

זע"א (ממ"ש תלמידו שאנו רבי אלעזר פלעקילס זצ"ל בעמ"ה ספר תשובה מאהבה) שבכל ימי בין המצרים לא אכל דבר הבא מן החי, והיה לבוש שק, ובכניסת ליל ט"ב הניח ראשו בין ברכיו והיה מומר בככי והווייל דמעות כל הלילה וכל היום המחרת עד צאת היום,

וכן זכינו לראות בעינינו את אא"ז הסב"ק הרה"ק הרמ"מ זע"א בליל ט"ב בעת אמירת הקניות איך שכל כולו אומר בכי ותחנונים ולא נתן מרגוע לנפשו לעצור הדמעות והבכי, וימס לב כל השומע בכיותיו בעת ההוא, [ופעם כשהל ט"ב במוצש"ק נשאר רבינו לשבת עדיין ליד שולחנו בביהמ"ד לאחר ברהמ"ז של סעודה שלישית, וכפי זכרונו על אף שהחשיך כבר עדיין ישב ליד השולחן וצוה לשיר את הזמור ק-ה אכסוף, ובסיימו עלה למעונו והתחיל מומר בככי ויללה ויצעק במר לבו לא האמנתי כי עוד יהיה השנה צום ט"ב, והייתי בטוח כי לא יהיה יום ט"ב ליום אבל וצער וכו' ובתוך הדברים התלונן על כי אפי' מנעלים לט"ב לא הכין לעצמו מניין שהאמין שכבר לא יהיה צורך בזה, וחזר על זה שוב שאין לו נעליים לט"ב, והמשמש בקודש בשמנו תלונות רבינו שאין לו נעליים לט"ב הביא לו נעליים, תפס רבינו הנעליים וזרקו לעבר המשמש ונענה וכי לנעלך אני צריך, לא האמנתי כי אצטרך עוד לנעליים האלו], והדעת נותנת כי אילו היו הקדושים מתנהגים כן כל ימות השנה לא היה כוחם עמם להישרד ותורתם מתי נעשית.

אלא שבכל ימות השנה על אף שמצטער האדם על החורבן, ובוכה ומתאבל עליה בעת התפילה בברכת בנין ירושלים ואנשי המעלה המזוילים דמעות בתיוקן הצוות, אעפ"כ אין להם את הרגשת הצער האמיתי הפנימי בגודל הרס החורבן, כי לא היו עומדים במעמסה הכבדה הזאת בכל יום יום, אך בהגיע ימי בין המצרים אז נתעורר האור מן השמים שבאפשרות האדם להגיע להכרה הפנימי בעומק הלב להרגיש צער הגדול והנורא של חורבן ביהמ"ק

לרגל יומא הילולא הרה"ק רבי שלמה מקארלין, בביא במינים עובדות ומאמרים מדברי רבינו ה'שלהבת אש' על הרה"ק מקארלין הי"ד זע"א.

מרן אדמו"ר זע"א אמר בשם הרה"ק רבי שלמה מקארלין ז"ע בענין מעלת ההתאספות בליל שב"ק: שאחד שזוכה להתאסף ולשבת ביחד עם יהודים כל ליל שבת קודש, אז למעלה בעולם העליון שירצו חלילה לקחת אותו לגיהנום הוא יאמר אני עכשיו צריך לישב עם אחי כדי להתאסף בליל שבת ואז יהיו חייבים לתת לו לישב בגן עדן כדי

בנות צלפחד שנכתבה פרשה זו על ידן, ולכן זהו מרומן ר' רבתי היא ר"ת של נקיבה שהיו גרויסע נשים צדקניות גדולות, והיה להם זכות גדולה כ"כ שהשי"ת חפץ שעל ידן יגיע דבר ה' לישראל, לפי שהתכוונו לשם שמים ורצו באמת ליטול חלק ונחלה בישראל, וזה ההיפך מן המרגלים,

וגם המשל שהביא בעמודי"ה הנ"ל מהשר שעובר בשווקים וברחובות שהוא קרוב לכל קוראיו, המוונה בהו שבימים אלו השי"ת כביכול יוצא מחוץ לפלטרין שלו בגלל צער הגדול על חורבן ביהמ"ק, ויש להבין האם שייך אצל הבוב"ה ית"ש לומר שדוקא בימים אלו הוא מצטער כ"כ, וכי שייך לומר שהשכינה נמצאת בגלות בימים אלו יותר מכלל הימים היש בו שינוי אצל כביכול ית"ש.

ואולי י"ל שהענין הוא עפ"מ שמובא בספה"ק ששכל ימי הרצון פסחא וסוכות ופורים והנוכה וכדו נתעורר בכל דור הזמן והרצון שהיה אז בעת עשיית החסד והנס הגדול, ונתעורר ג"כ הרצון והחסד והרחמים לפעול ג"כ כעת מעין הניסים האלו [עי' בסה"ק יעמח ישראל (פ' זכור אות ג') והתלים] שהביא ממדרש שוחר טוב (תהלים קי"ח) בפ' הודו לדי כי טוב כי לעולם חסדו, לא לשנה ולא לשנתים רק לעולם] והענין מכוון באריכות בספה"ק על הימים טובים, ובפרט על חג הפסח שנתעורר ענין יציאת מצרים והאור הגדול שהיה אז, וכדאיתא (פסחים קטז): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים. והרמב"ם הוסיף בלשונו (הל' חיי"מ פ"ו ה"ו) כאילו הוא בעצמו יצא עתה ממצרים, והדברים ארוכים ועתיקים.

והנה בענין הצער והיגון על חורבן ביהמ"ק, אילו היה האדם מרגיש בכל עת וזמן את הצער האמיתי בגודל החסרון והשפלות והתשכות השריו בנו מעת חסרונו ונתרחקו מעל אדמתנו, וללא הרף היה האדם מתהלך עם היגונו והצער הזה, ברור הדבר כי לא היה יכול לו לסבול כ"כ המון כאב וצער, כי בשר ודם הוא ויש גבול ליכולת הקיבול עד כמה מסוגל לסבול צער וקושי, וכפי הזכור לי שמואב על הגה"ק בעל הנועד ביהודה

~ סיפור מספוקי הפרשה ~
לכבוד סעודת מלוה מלכה

ונטל ידיו לסעודה ולאכול. אח"כ קמו כל חברות העניים ויצאו לדרכם, וגם הזקן הצטרף עמהם בדרכם.

אחר כל זאת ישב רבי מאיר והתבונן במעשיו של זה הזקן שבתחילה ביקש לחם ואח"כ לא רצה לקחתו, ושוב חיפש כלי מיוחד לנטילת ידים, ור' מאיר שכבר היה לו קצת השגה במוהותם של צדיקים, הבין שאין זה האיש אדם פשוט כלל, והלך אל בעלת האכסניא, ושאל אותה האם הפרישה חלה מן העיסה שאפו לה לחם זה, השיבה בעלת האכסניא כי כלתה הפרישה החלה, שאלה והיכן היא, השיבה שהיא נמצאת בגינה ומושקה הזרעים. ירד ר' מאיר לגינה ושאלה אם הפרישה חלה מן העיסה, השיבה האשה כי חמותה נוהגת להפריש החלה... נוכח כבר האברך לדעת כי יש דברים בגו ולא בכדי הניח הזקן את הלחם ולא רצה לאכלו, והחליט מיד להתחקות אחר עקבות הזקן. מיד אסר את מורכבתו ופנה לנסוע אחר עגלותיהם של העניים, עד שהשיגם בהיותם בדרך. שאלם ר' מאיר היכן הוא הזקן שהיה עמכם, השיבוהו מה לך עם אדם זה שאינו שפוי בדעתו, וכל הנהגתו היא מוזרה, שנוסע עמו תמיד ולפעמים הוציא אותו וכנס ליער ושווה שם יום או יומיים ואחר כך חוזר ומצטרף שוב אלינו, שאל אותם ר' מאיר לכיוון הליכתו של הזקן ביער, ומשהשיבו לו התחיל ללכת ביער לחפש את הזקן.

הלך רבי מאיר ביער ותר בכל מקום עד שמצא את הזקן עומד ליד עץ כשהוא שרוי בדכבקות עצומה, וכולו נסוע בשערפיו, יגיש אליו ר' מאיר ושאלו: אפסר נא לי מה שמך, השיבו הזקן מה לך כי נטפלת אלי, אחד מן החבורה הנבי בחבורת העניים והולך ונוסע עמכם תמיד ולמה זה תשאל לשמו. השיבו רבי מאיר אנוכי הסתופפתי בצלו של רבי הקדוש נוקארלין זה כמה שנים ושם למדתי להכיר כטיבם של אנשים, על כן רואה אני עליך שכן עליה הוך ואינך אדם פשוט. נענה הזקן ואמר שמי הוא לייב כן שרה, וידוע תדע שמה שזכית לראותיני ולהכירני הוא בגלל ששמעת בקולו של רב העיר פינסק ר' לוי יצחק, וביערת הכתבים מן העולם, ועוד תדע שכל הנסיעות שאנוכי נוסע ובא אנה ואנה הוא כדי לתקן את מה שקלקל ועיוות כותב זה הכתבים שר"י, ואח"כ בירכו ונפרד ממונו לשלום. ע"כ. (היה כאן בעובדא זו קשר מופלא בין אלו ג' המאורות רבינו הק"ר רבי שלמה קארלינער, ורה"ק מברדיטשוב, והר"ק רבי לייב שרה"ש זיע"א

(מעשה זה סיפר הרה"ק האורחות אהרן נוקארלין שהביא זאת מכתבי אביו זצ"ל)

עובדות ואמרות מופלאות
על הרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"א לדגל ההילולא

מאת מרגן רבותינו הק' מלעלוב זיע"א

ענותותו של הרה"ק מקארלין שעשה תשובת המשקל

מרגן רבינו הסב"ק הרמ"מ זיע"א הזכיר את הסיפור הידוע שהרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"א הפסיק פעם מדיבוקותו לרדע קט בעת שמורכבתו ירדה במורד הרר והסוסים החלו לרוץ בבהלה באין מעצור, ואח"כ קיבל על עצמו תשובת המשקל בעברו את גבול המדינה באופן בלתי מורשה שהיתה כרוכה אז בסכנת נפשות ותשובתו היתה שלא הפסיק או בהיסח הדעת מדיבוקותו בהשי"ת...

וסיים מרגן הרמ"מ זיע"א שזה שאמרו חז"ל במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד שכונתם: "אויף אזא בע"ת ווי ר' שלמה קארלינער זיע"א."

הזעקות של תלמידיו בתפילה

עוד סיפר מרגן רבינו הסב"ק הרמ"מ זיע"א בשם זקינו הק' מרגן הרבי ר' דודל [ה"ה הרדצ"ש] זיע"א כי לאחר התלקותו של הרה"ק רבי שלמה מקארלין, נסעו תלמידיו הק' הסטאלינער והלעכויטשער להרה"ק רבי ברוך מומעז'יבו, [מרגן הוסיף בהן מליצתו בלש"ק יעמאלט האבן רביס אויך געדארפט האבן א רביץ] היינו שאו אדמור"ם גם היו נצרכים לרבי'ם, כי שנייה הנהיגו כבר עדות בישראל, ובעת התפילה התחילו להתפלל כדרכם בקול רם והרבי ר' ברוך שלח תיקן אליהם שיפסיקו את צעקותיהם ולא יפריעוהו וכו' ויצאו לחדר שני להתפלל כדרכם וגם שם שלח אליהם רבם כ"ל

[מרגן הרמ"מ היה מוסיף בה בלש"ק כי היו יכולים לשמוע צעקותיהם אין די צענטע גאט עד למרחק הרחוב העשירי שבעיר].

אז פנה הרבי מוסטאלין לעמיתו הרה"ק מלעכויטש זיע"א והפטיר בלש"ק "וואס פרעגין מיר נאכ'ן אלטן דער דאוונען איז בא אונז", כפי שקיבלוהו מרבים רבי שלמה מקארלין זיע"א. [מרגן הרמ"מ היה מודיש שלמרות שהיו כפופים אליו אולם ממה שכבר קיבלו עליהם מרבים לא הסתייגו בשרא"ן].

רבינו מקאלין היה מקור האמת

עוד אמר מרגן הסב"ק הרמ"מ זיע"א בעריכת השוה"ט לכבוד יו"ד דהרה"ק רבי שלמה קארלינער זיע"א, כי דיבוריו האחרונים של הפראנקפורטער זיע"א היו "דרך שקר הסר מונז", ואמר מרגן הרמ"מ: "אויף רבי שלמה קארלינער און די פראנקפורטער פאסט דאס, זיי זענען געווען דער מקור האמת".

שברונו של הרה"ק רבי שלמה מקארלין

ביאר מרגן הסב"ק הרמ"מ זיע"א הפסוק "וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען", בספורו כשהרה"ק רבי שלמה מקארלין היה בביתו אצל הרה"ק מרחמסטריוקא, דיבר הקארלינער בענין הנהגה שהוא אינו ראו לך להיות מנהיג, ואמר לו ה"ל על זה משל למלך שרצה לצייר בהיכלו ארבע קירותיו, וקרא לציירים הכי גדולים בעולם, שלשה מהם עשו מלאכתם בשלימות, וכל אחד מהם צייר את הקיר הפלא ופלא, והרביעי השב בעצמו מי אני שאיהיה ראוי לשמש צייר המלך, אדם נבזה כמוני ולבו נשבר בקרבו, ולא יכל לגשת אל המלאכה, וכאשר קרב האמן שצריך ההיכל להיגמר, עשה הבעל מלאכה הרביעי מראה [שפיגעל] בקיר הרביעי ושם היה נראה כמובן כל הציורים של הג' קירות, ואמר הרה"ק מרחמסטריוקא להרה"ק ר"ש מקארלין: "אז מען איז צובראכן, גארנישט, שפיגלט מען זיך אפ אין טאטן, זיידן, אלטער זיידן.

ובזה י"ל וישב יעקב בארץ מגורי אביו - בארץ כנען, מיט נידרגקייט, מלשון הכנעה.

הילולא דצדיקים

- יום שב"ק כ"א תמוז**
- רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום משטעפינעשט - יאסי (תרצ"ג)
 - רבי אליהו בעל שם טוב מווירמייזא ב"ר משה לואין - צפת פנח-מכלל
 - ויפי ועוד (שצ"י)
 - רבי צבי הרש מקאמינקא ב"ר דוד - שני המאורות (תקפ"ט)
 - רבי שלמה מחלמא אב"ד זאמישטיץ ולבוב ב"ר משה - מירכבת המשנה על רמב"ם (תקמ"א)
 - רבי שלמה פאליטשק ב"ר יוסף - העילוי ממיזיט (תרפ"ח)
 - רבי לוי יצחק לייפער ב"ר יהואל מנדבורנא אראד חיפה (תשכ"א)
 - נעק"ש רבי שלמה ב"ר מאיר הלוי מקארלין הי"ד (תקנ"ב)
 - רבי מנחם הענדל ב"ר שמו"ר - חכמת מנחם (שע"א)
 - רבי שמעון אשכנזי אב"ד זעליחוב ותלמיד החוזה הק' מלובלין (תרל"ג)
 - רבי דוד מקאצק ב"ר מנחם מענדל (תרל"ג)
 - רבי ישראל יוסף מראדושיץ ב"ד אליעזר דוד (תרצ"ו)
 - רבי נחמי אלטר בן השפ"א רבי יהודה ארי' לייב - חידושי רבי נחמי' (תש"ב)
 - רבי אברהם אייכנשטיין מחודרוב ב"ר יהושע העשיל (תשכ"ז)
 - רבי יצחק אייזיק ב"ר יהודה צבי מסטרטין (תש"ו)
 - רבינו משה ב"ר יעקב קורדובירו הרמ"ק (ה'ש"ל)
 - רבי יהואל קאצנבלויגען ב"ר אברהם אב"ד אלטיאט - שו"ת כנס"י ועוד (תק"ט)
 - רבי יהודה ארי' לייב ב"ר שלום סג"ל מוולבסק (תקע"ג)
 - רבי יעקב יוסף השני ב"ר פנחס מאוסטרא (תרס"ו)
 - רבי אברהם גאלר מקדיפטש תל' רמ"מ מדינבורג ר"ה מוואסקוב ובני יששכר (תרנ"ז)
 - רבי אליעזר שלמה טויב מוולמין ב"ר אפרים מקאמיר (תרס"ט)

- יום ג' כ"ד תמוז**
- רבי אברהם יצחק ב"ר שמואל העליר מצפת (תרס"ט)
 - רבי דוד ב"ר מנחם מנדל מקוצק (תרל"ג)
 - רבי יצחק יואל מקונטקובה ב"ר גדליה מליניץ (תרמ"ה)
 - רבי עמרם ישי ביליטצער אב"ד סערענטש ב"ר יצחק אייזיק (תרמ"ט)
 - רבי ירחמיאל צבי טויב משענא האמרי צבי ב"ד אפרים מקאומי (תרמ"ט)
 - יום ד' כ"ה תמוז** - רבי מאיר מאפאט ב"ר אור לשמים ב"ר שמואל הלוי תל' החוזה הק' מלובלין (תקצ"א)
 - רבי משה שלמה מ"מ בילטא - תלמיד הגר"ן הק' (תקמ"ו)
 - רבי ישראל יהושע טרונק אב"ד קוטנא ב"ר דוד מפלאצק (תרנ"א)
 - רבי ישעי' ב"ר דוד יהודה לייב זילבערשטיין מוויצען ב' מעשי למלך (תר"ץ)
 - רבי נחום ב"ר זליג טריביטש אב"ד ניקלשבורג ב' שלום ירושלים על רמב"ם (תר"ם)
 - רבי אהרן ברבי' ב"ר משה ממודינא ב' מעבר יבוק (שצ"ט)
 - רבי נח ממאקריב תלמיד הרה"ק מקאצק ור"ש ממאקריב - קב חן (תרס"ו)
 - רבי נחמן מסקאליט ב"ר ישראל מטשונן נכד י"י מיאמפול (תרצ"ו)
 - רבי יהואל מיכל מפזשוניץ ב"ר זאב וולף מסטריוקוב (תרל"ח)
 - רבי יצחק יהודה שטרן ב"ר ראובן - תל' הכתב סופר (תרפ"ו)
 - רבי ארי' לייב ברודא אב"ד לבוב ב"ר אברהם יוסף מהוראדנא ב' שו"ת מצפה אריה (תרפ"ח)
 - רבי צבי הרש אב"ד יאברוב ב"ר משה פנחס הריף אב"ד לבוב (תצ"ג)
 - רבי יואל ב"ר חנוך העניף דוב טייטלבוים מקירלהאא - ברזקלין (תשמ"ז)
 - רבי סיני הברשטאם מוויגראד ב"ר ברוך מגורלין (תש"א)
 - היום לידתו ופטירתו של יוסף הצדיק בן יעקב אבינו ורחל אמו ע"ה (ב'ר)
 - רבי יצחק הריף מסאמבור ב"ר יוסף משה מדארגאטש - שו"ת זרע יצחק (תקע"ג)
 - רבי משה חיים טויב מראולא ב"ר יצחק אייזיק מקאליב - חתן רבי צבי מוויזשניץ (תקצ"א)
 - רבי שמואל אהרן רובין אב"ד קארטשין ב"ר צבי אלעזר (תרל"ח)
 - הראשון לציון חכם באשי רבי יעקב שאול אלישר ב"ר אלעזר יהודה (תרס"ו)
 - רבי שמואל ב"ר מכלל דוד רוזובסקי מראשי ישיבת פוניב' (תשל"ט)

בפרשתו (כה, יא) "פינחס בן אלעזר בן אהרן המהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי, ע"כ.

פנחס הוא אליהו

איתא במדרש ילמדנו (חובא דבריו באוצר המדרשים, במדבר עמוד ש"ח) אמר רבי שמעון בן לקיש, פינחס הוא אליהו, אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה נתת שלום בין ישראל ובנינו בעולם הזה, אף לעתיד לבוא אתה הוא שעתיד ליתן שלום ביני לבין בניו, שנאמר "הנה אנוכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' וגו' והשיב לב אבות על בנים" (מלאכי ג, כג), ע"כ.

חרי לן דבמעשה של קנאה לשם שמים אמיתית אפשר לזכות למעלות נשגבות ונוראות עד סוף כל הדורות.

וכן כ"ק מרן רבינו שליט"א הגיד (תמוז תשס"ח לפ"ק, מנצ'סטד) על הפסוק פנחס בן אלעזר וגו' דפינחס היה הקנאי האמיתי, וללמדנו בא שאם רוצים לזכות לקדושה וטהרה, אז העצה וההקדמה לזה היא "נאר מסירות נפש במועל ממש", אשר זה עשה פינחס בהיותו מוקף בשבט שמעון, והלא יכל חלילה ליהרג ברגע כמימרא, ובכל זאת מסר נפשו מאוד ולכן זכה לניסים גדולים שכאלו, (עיין היטב סנהדרין פב, ודו"ק). ולכן כשיהודי מוסר נפשו למען השכינה, אזי הוא מקבל סיעתא דשמיא ושמידה עליונה משמיא, עכדה"ק.

וראה עוד בקונטרס "שמחת עולם" (עמ' יא) מה שאמר הגה"צ מורינו רבי אלימלך בידרמן שליט"א לבאר למה זכה פינחס לחיי נצח.

ועל דרך רמז י"ל לפמ"ש רשב"ל במדרש "פנחס הוא אליהו", דהוי הר"ת גי' אלהי"ם שהוא גי' הדין כידוע, וכיון דהשיב החימה שנתייחס אליו גי' הדין, זכה בזה לדורות ללמד על בני ישראל זכות ולכפר עליהם.

וראה באוה"ח הק' דכ' בסוף דבריו:

"והוא מה שדקדק לומר לאלוקיו שנתקנא על עבודה זרה (בימי אחאב) שעליה נאמר (דברים ו, טו) כי א-ל קנא וגו', עד שאמרו כל העם (מא יח-לט) ה' הוא האלוקים וגו', לזה גם כן הוא יבשר ביום ההוא אשר יהיה ה' אחד ושמו אחד שהוא גם כן סוד ה' הוא האלוקים, עכלה"ק, ודו"ק לפימ"ש כ"ב בס"ד.

בירורי הלכה ד"ת ומנהגי צדיקים בעניינים שונים
בכתב ונערך ע"י הג"ר משה חליוה שליט"א - מח"ס ענפי משה וש"ס

בהא דהיו העורבין מביאים לאליהו בשר

כתב הגה"ק הבן איש חי רבי יוסף חיים זיע"א בספרו "בן יהודע" עמ"ש (סנהדרין סח): דאכילת בשר הנברא בספר יצירה אינו משובע, דאינו עושה דם בגוף האוכלו, ובוודאי דאינו מרגיש בו טעם הנאה של אכילה, וסיים וזל"ק: "ובזה ניחא לתרץ בענין אליהו זכור לטוב שהיו מביאים לו העורבים בשר, ולמה לא היה בורא בספר יצירה, אלא ודאי דאין בשר זה משיבוע וזן את הגוף, עכ"ל.

ובספר יוצר האדם לר"ג אשכולי (ח"א עמ' קצט) הביא להקשות משום הג"ר יוסף בנימין צרפתי שליט"א (חובא דבריו בשו"ת רבבות אפרים ח"ו סימן שפח) דהא בסנהדרין (סח ע"ב) איתא: "רב חנינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר יצירה, ומיברו לחו עגלא תילתא ואכלי ליה, ע"כ, (וע"ש גם בדף סז ע"ב) וב"תורת חיים" (שם דף סז) כתב דעשו כן משום כבוד שבת, ואם אינו נהנין באכילתו אין בזה עונג שבת (כמ"ש הגה"ק חתת"ס זיע"א במס' שבת קיא ע"ש), ועל כרחין דבשר הנברא בספר יצירה אית ביה טעם הנאה של אכילה ומשיבוע ועושה דם בגוף האוכלו, ע"ש, והניח בצריך עיון.

האמנם אפשר דיש ליישב זה דהמעיון ב"בן יהודע" יחזו פנימו דכתב בתו"ד וזל"ק: "אך בזה ניחא דלא היה להם הנאה מאכילתו ורק עושים כן להראות כוח קדושת שמות הקודש אשר מכוונים בהם ופועלים בהם פעולות אלו, וגם לנסות כוח קדושת עצמם דאין כל אדם עושה פעולות אלו אלא אם כן הוא עדיק קדוש וטהור", עכ"ל. ומינה דס"ל דלא משום כבוד שבת הוא דעבדי הכי כדס"ל להתורת חיים, רק להראות כוח קדושת שמות הקודש וכו' עבידו כן ועבור זה שרי, ולא קשיא מידי.

והא דבעינו כבוד ועונג שבת אפשר דקיימוהו בדברים אחרים ולא בזה, ופשוט, וזה דעשו כן כל שבת הוא לפי דהיה להם קביעות לימוד בער"ש בספר יצירה, וע"י צירוף האותיות דשם היה זה דצירפו להתלמד נוצר האי עגלא, וכמ"ש להדיא ביד רמה ע"ש.

ולכא לאקשווי לרבני ה"יד רמה" דסגי שילמדו פ"א בכדי להתלמד, ואמאי למדו זה כל

שבוע, דראשית י"ל דרצו לבחון קדושתם בכל שבוע מחדש, וכעין שכתב בן יהודע (שם), ותו דהתוה"ק רחבה מיני ים ואפשר דבכל פעם צירפו וכיוונו בפשטים וסודות אחרים להתלמד וכיוונו לאמת ועי"ז נוצר האי עגלא, כנל"ע ודו"ק היטב בזה.

אליהו מלאך הברית

בספר "פלאות עדותיך" להג"ר יוסף א. לורנץ (ח"ב, סימן ז) מיייתי משו"ת חת"ס (חלק ו' סימן צ"ח) דכ' בתו"ד וזל"ק: "אבל האמת יורה דרכו כי מעולם לא עלה אליהו בגופו למעלה מיו"ד טפחים, אך נפרדה נשמתו מגופו שם, והנשמה עולה ומשמשת למעלה בין מלאכי השרת וגופו נתדקדק ושורה בג"ע התחתון בעולם הזה, וביום הבשורה במהרה בימינו תתלבש נשמתו בגוף הקדוש הלז, ואז יש לו דין ככל בני ישראל, וכן בכל פעם שמתגלה ומתראה בעוה"ז הוא מלובש בגוף חזק, אך כשמתגלה בנשמתו כמו ביום המילה, אז איננו מחוייב במצוות, ד'מתים חפשי' כתוב, ועוד כשיורד למעלה למטה לא שייך שם תחומין וכשמתגלה על אופן זה הרי הוא "מלאך", עכלה"ק, וע"ש במ"ש בפלאות עדותיך באורך בדב"ק דהחת"ס זיע"א.

ועיין עוד בשו"ע יו"ד הל' מילה (רסח, יא), "נוהגין לעשות כסא לאליהו שנקרא מלאך הברית, וכשמניחו יאמר בפיו שהוא כסא אליהו", עכ"ל, ובביאור הגר"א (שם סקמ"ג) כתב וזל"ק: "וכך היו ישראל נוהגין למול עד שנחלקו לשני ממלכות ומלכות אפרים מנעו מהם המילה ועמד אליהו ז"ל וקינא קנאה גדולה ונשבע על השמים שלא להוריד טל ומטר על הארץ, ושמעה איזבל וביקשה להרוג אותו כו' עמד אליהו וברח כו' נגלה אליו הקב"ה ואמר לו מה לך פה אליהו א"ל קנא קנאתי א"ל הקב"ה לעולם אתה מקנא, קינאת בשיטים על ג"ע שנא' פינחס ב"א וכאן אתה מקנא, חייך שאין ישראל עושין ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך, מכאן התקינו חרומים שיהיו עושים מושב כבוד למלאך הברית שנאמר: "ומלאך הברית אשר אתם חפצים" וכו', עכ"ל.

דברי תורה - המשך מעמ' ב

עכ"ל. וכלשונו הק' (פ' אמרו כה, יב) ויש לך לדעת כי הגשמיים יתנגד להבור הרוחני יותר מהתנגדות אש ומים, עכ"ל. ולפי"ז י"ל שכפי שאמרנו שבימי בין המצרים נתעורר האור העליון להרגיש בריקנות הכלי העוה"ז ע"י שמרגיש בצער חסרון ביהמ"ק, לפי"ז שפיר יבואר מאמר המגיד הק' זיע"א ש"כל כל מי שרודף להמליך את הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המצרים" שלעת כזאת שהאדם משהוחר מכל שיעבוד של החומר הגס לדרוף אחר העוה"ז והכליו, ומרוב הרגש בחסרון עבודת ביהמ"ק לא חלי ולא מרגיש בצורך הכלי העוה"ז, לכן עתה שעת הכושר להמליך את הבורא ב"ה על כל אבריו לעבדו בדרך הישרה והתמימה, יה"ר שנוכה לבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן. (בין המצרים תשע"ג)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

<p>גיליון זה נודב לזכות דין בן חנה לרגל יומא דהילולא דהרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם מחום משטעמנישט שהל בשב"ק הבעל"ט. זכותו יגן עלינו ועכ"א</p>	<p>לעילוי נשמת ר' אברהם יצחק בן ר' שמואל שיבדל"ט לוי נלב"ע כ"א תמוז תשנ"ד ת נ צ ב ה</p>	<p>לעילוי נשמת ר' שמעון בן ר' יהודה ז"ל רוט נלב"ע כ"ז תמוז תשס"ג ת נ צ ב ה</p>	<p>אנא עזרנו רחמי שמים על אחד מגדולי תלמידי חכמים שבעינינו בבני ברק ממקורבי מין רבינו הקה"ט זיע"א רבי ישעיה יודיה שליט"א בן פרומא רבקה לרפואה שלימה ולאריכות ימים ושנים רבות</p>	<p>מזל טוב הנה"ח ר' בן ציון גולדמאן בארא פארק - ארה"ב לרגל נישואי הבת === הנה"ח ר' יהודה לוינר הי"ו בארא פארק - ארה"ב להולדת הבת</p>	<p>ברכת מזל טוב הננו לשגר למעלת ידידינו האי גברא רבה, החריף בתורה וחסידות, דבוק ומקושר למרן רבינו ה"ה, הרה"ג רבי יעקב יצחק שווארץ שליט"א בארא פארק - ארה"ב לרגל שמחת הולדת הנכדות התאמוות בשטעטזמ"צ</p>	<p>ברכת מזל טוב הננו לברך לידינו האי גברא רבה, נכד רבוה"ק מלעלוב, ומחשובי אנ"ש הרה"ח ר' שמעון קאפ שליט"א בן ב"ק אדמו"ר מלעלוב בראשית זצ"ל לרגל שמחת אירוסי הבת במח"ט יה"ר שיזכה לרוב נחת ושובע שמחות וחס"ט.</p>
---	--	---	---	---	--	--